

Farkas Gábor

Zárban forduló

A tértől elszakadt idő feletted:
a Mindenség eljutott a határhoz.
Az összes inger, ami meghatároz,
színtelen – nincs színük az ingereknek.

Meztelen kertben fekszik az éjszaka –
nem tudsz aludni, a pulzust számolod.
Apa és anya nagyon megváltozott,
munkál bennük a büntudat vegytana.

A falak kontúrja rezzenéstelen,
csak a zárban forduló kulcs töri meg
a szív ütemét. Szürkülnek a színek –
az álmatlanság keserű végtelen.

A létbe vetettség most – bár szeretted –
elkárhozni, feltámadni sem enged.

Fogyatkoznak

Otthonaid csak falaktól dúlt szobák,
a tér csend-katedrális, üres örvény,
és a múlt szövedéke nem a törvény –
mert végül mindig van, mikor nincs tovább.

Nyílnak, hervadnak a fölényes titkok,
ez a teremtés gyűrött Mindensége,
melyben a lét szűk helyen is elférne.
Agyafúrt képlettel engedek, tiltok,

mint akinek az üdvözülés mindegy.
Tudom, csak kifogás, hogy jobb volna, ha...
Nem működik a gyógyulás vegytana:
gyógyíthatatlanságod minden kincsed –

a váladék, mit nem tudsz feloldani;
fogyatkoznak a dermedt fák lombjai.

